

HA KIMONDOM A NEVÉT

Ha kimondom a nevét, Ugocsára gondolok. Ha Ugocsa kerül szóba, a vértanú Perényi után mindjárt Lator László szikár alakjára látok, aki nagyon szeretett volna ismét otthon lenni szülőföldjén, a legendás Ugocsában. Most már otthon van, s otthon lesz egyre inkább öröksége is, írhatja velem az egyre bizonytalanabb remény. Kevés szavú költő volt – mondogatják máris, s bár a kimondott szó igazsága vitathatatlan, engem a múltra váltott idő zavar igazán. Nem ismerek mást, aki ideológia- és politikamentesen úgy tekerte ujjai köré az időt, hogy annak kezdetét és végét talán csak a Teremtő tudta követni. Mégsem mondhatjuk, hogy csak „saját fájdalmát s örömét”. Mert arra a kevésre, ami a magyar költészetben az övé, nagy, közös hazánk magassága és az örökkévalóság tart igényt. Ne horgasszuk hát le fejünket, ne fűrészszük tovább a láb alatti port, szoktassuk szemünket az Ő szellemi magasságához, s talán hosszabb lesz az életünk.

Vári Fábíán László